

være tilstede. Efter saaledes at have fremhævet, hvad der skal være bevist, giennemgaaer han med Hensyn hertil de fremkomne Dplysninger, idet han gjentager det Bæsentlige af, hvad der er fremkommet under Hovedforhandlingen, og, hvor Saadant findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt, ordret oplæser, hvad han har optegnet af Bidnernes eller Anklagedes Udsagn, eller Indholdet af fremlagte Dokumenter og andre Bevisligheder.

De øvrige Dommere saavel som Overanklageren og den Anklagede kunne fremsætte Bemærkninger herved, saafremt de finde Noget mindre rigtigt gjengivet, og, hvis Formanden ikke erkjender Indvendingen grundet, kan det omtvistede Punkt sages oplyst ved en ny Afhørelse.

Formanden bør henlede Opmærksomheden paa alle de Omstændigheder, som kunne svække Paalideligheden af et Bidnes, eller Anklagedes Udsagn, uden at udtale nogen bestemt Mening om Virkningen heraf eller om Sagen i det Hele, derimod bør han ikke berøre Overanklagerens eller Forvarerens Foredrag, med mindre i samme findes urigtige eller ubefoiede Udtalelser.

§ 215.

Skulde Formanden i sin Fremstilling indbringe Punkter, som ligge udenfor Hovedforhandlingen, kan enhver af de Bedkommende, efter at Foredraget er sluttet, begjere saadant anmærket i Tingbogen, og afgjør Retten hvorvidt slige Punkter skulle gjøres til Gjenstand for Forhandling.

§ 216.

De Spørgsmaal, som skulle forelægges Rævningerne, affattes af Formanden i Henhold til Anklagekjendelsen. Er der imidlertid under Hovedforhandlingen fremkommet Dplysninger, som ikke vare tilstede, da Anklagekjendelsen blev affattet, og som bewirke, at den i samme betegnede Forbrydelse maa betragtes paa en anden Maade end skeet er, kan Formanden ved Spørgsmaalenes Affattelse tage Hensyn til det senere Fremkomne. Ligeledes kan han, naar der un-

der Hovedforhandlingen oplyses nye Omstændigheder, der maae betragtes som skjærpende eller formildende, stille Spørgsmaal med Hensyn til disse, naagtet de ikke ere ommeldte i Anklagekjendelsen. Derhos kan Retten, naar den finder, at de til Grund for Anklagekjendelsen liggende Gjæringer i denne ere betegne paa en mindre rigtig Maade, ved sin Kjendelse afgjøre, at Spørgsmaalene skulle affattes saaledes, som Retten anseer det rigtigt.

Dog bliver det stedse at iagttage, at intet saadant Spørgsmaal maa stilles, naar den Anklagede har saubnet Veilighed til at forsvare sig mod den til Grund for samme liggende Beskyldning, og at Straffen for den Forbrydelse, hvorom Spørgsmaal stilles, ikke er større end for den, hvorpaa Anklagen lyder.

§ 217.

Hovedspørgsmaalet gaaer ud paa, om den Anklagede kan antages at have begaaet den strafbare Handling, der lægges ham til Last, og maa fremhæve de forskjellige Punkter, som udgjøre denne Handlings Kjendemærker.

Omfatter Anklagen flere Forbrydelser, bliver et særskilt Hovedspørgsmaal at stille med Hensyn til enhver af disse.

Ere flere anklagede for Delagtighed i samme Forbrydelse, maa og særskilt Hovedspørgsmaal stilles for hver Enkeltts Bedkommende.

§ 218.

Angaaende saadanne i Straffeloven særligen betegnede Omstændigheder, som kunne bewirke Nedsættelse eller Forhøielse af den for Forbrydelsen i Almindelighed bestemte Straf, ville særskilte Spørgsmaal til Rævningerne være at fremsætte.

§ 219.

Rævningernes Medvirkning udfordres ikke til at afgjøre, om de Betingelser ere tilstede, hvorunder en større Straf end den almindelige paa Grund af Gjentagelse kan anvendes.

Heller ikke blive Spørgsmaal at stille til Rævningerne angaaende Tilstedeværelsen af saadanne Omstændigheder, som alene kunne faae Indflydelse paa Straffens Valg indenfor de lov-